

ριέλθη εἰς σὲ μόνον ὄλον τὸ ὄφελος. Μηδὲ περιπέσης εἰς τὸ παχυλὸν σφάλμα τοῦ μὴ ἐγκαταλείπειν τοὺς συμμάχους, ἐάν ποτε ἴδῃς ὅτι συμφέρει νὰ τοὺς ἐγκαταλείψῃς· πρὸ πάντων δὲ φύλαττε ἀπαρασαλεύτως τὸ ἀξίωμα, ὅτι ἀπογυμνοῦντες τοὺς γείτονας, ἀποστεροῦμεν αὐτοὺς τῆς δυνάμεως τοῦ βλάπτειν ἡμᾶς.»

*
**

Καὶ κατωτέρω.

«Τὴν καλὴν του πρέπει πάντοτε νὰ δεικνύῃ ὄψιν εἰς τὸ δημόσιον πᾶς ἡγεμῶν ἀσχολοῦ λοιπὸν εἰς τοῦτο μετὰ πάσης σπουδῆς. Ἐγὼ, ὅτε ἤμην βασιλόπαις καὶ ὄχι ἀκόμη βασιλεύς, ὀλίγιστον ἐτερπόμεν εἰς τὴν στρατιωτικὴν δίαίταν· ἡγάπων τὰς ἀναπαύσεις μου, τὰ καλὰ φαγητά, καὶ συνεχῶς, λίαν συνεχῶς δὲν ἀπεῖχον οὐδὲ σπιθαμὴν ἀπὸ τοῦ ἔρωτος. Ἀφοῦ ὅμως ἐβασίλευσα, πάντες μὲ εἶδον στρατιώτην, φιλόσοφον καὶ ποιητὴν· ἐκοιμώμην ἐπὶ ἀχυροστρώματος, ἔτρωγα κριθινὸν ἄρτον ἐν τῷ στρατοπέδῳ μου. Ἐφαινόμην περιφρονῶν τὰ θέλητρα τῶν γυναικῶν. Σήμερον δὲ, περιοδεύων, οὐδέποτε προσλαμβάνω σωματοφύλακας· καὶ ὁδοιπορῶ νύκτα καὶ ἡμέραν· οἱ ἀκόλουθοί μου εἶναι ὀλίγιστοι, ἀλλ' ἐκλεκτότατοι· τὸ ὄχημά μου ἀπλούστατον, ἀλλὰ καλῶς ἐξηρητημένον, καὶ ἐν αὐτῷ κοιμῶμαι ὡς εἰς τὴν κλίνην μου. Φαίνομαι ὡς παρορῶν τὰ τῆς εὐζωίας· οἱ περὶ τὴν τράπεζάν μου εἶναι ὅλοι τρεῖς· εἰς ὑπηρετίας, εἰς μάγειρος, καὶ εἰς περματοποιός. Ἐγὼ αὐτὸς παραγγέλλω ὅ,τι φαγητὸν ὀρέγωμαι, καὶ κατὰ τοῦτο δὲν ἀδικοῦμαι, ἐπειδὴ γνωρίζω παντὸς τόπου τὰ καλὰ, καὶ ζητῶ ὅ,τι προάγῃ ἐξαιρετὸν κυνήγιον, ἢ κρέατα, ἢ ἰχθῦς. Ὅπου ἂν καταλύσω, πάντοτε παρίσταμαι ὡς κεκοπιакώς, καὶ παρουσιάζομαι εἰς τὸν λαὸν ἡμελημένος καὶ κακῶς ἐκτενισμένος. Αὐτὰ ὅλα σὲ φαίνονται ὡς τίποτε, ἀλλ' ὅμως πολλάκις ἀποτελοῦσιν ἀπιστεύτους ἐντυπώσεις.

*
**

«Εἰς πᾶν ὅ,τι πράττω, προσέχω πάντοτε νὰ φαίνεται ὅτι ἡ τῶν ὑπηκόων μου εὐημερία εἶναι ἡ μόνη μου μέριμνα. Ἀποτείνω τὸν λόγον εἰς ὅλους ἀνεξαιρέτως, εἰς εὐπατρίδας τε καὶ εἰς πάντα πολίτην, ἢ καὶ ἐργάτην ἀπλοῦν, ἐρωτῶν περὶ πάντων λεπτομερέστατα. Θὰ ἤκουσες, προσφιλές μοι ἀνεψιέ, τῶν ἀγαθῶν αὐτῶν ἀνθρώπων τὰς περὶ ἐμοῦ εὐνοϊκωτάτας κρίσεις. Ἐνθυμεῖσαι τὸν εἰπόντα, ὅτι πολλή μου ἡ καλωσύνη τόσοσιν κόπον λαμβάνοντος μετὰ μακροχρόνιον τοιοῦτον· ἐνθυμεῖσαι δὲ καὶ τὸν οἰκτειρήσαντά με μετὰ πόνου ψυχῆς, ὅτι εἶδε τὴν κακὴν κατάστασιν τοῦ ἐπενδύτου μου, καὶ τῆς τραπέζης μου τὴν λιτότητα. Ὁ ἀγαθὸς ἄνθρωπος! ἠγνόει ὅτι ὑπὸ τὸν ἐπενδύτην ἐκεῖνον ἐφόρουσιν ἄλλο ἐνδυμα καλόν, καὶ ἐνόμιζεν ὅτι δὲν ἠδύνατό τις νὰ ζήσει, ἂν δὲν εἶχεν εἰς τὸ γεῦμα κρέας μόσχου καὶ χοιροῦ.»
(τὸ τέλος εἰς τὸ προσεχές.)

ΕΡΡΙΚΟΣ ΑΙΝΕ

Ὁ Ἐρρίκος Ἄϊνε ἐγεννήθη τὴν 13 Δεκεμβρίου 1779. Ἐκ νεαρῶτάτης ἡλικίας ἐδείκνυτο ζωηρὸν χαρακτῆρα, καὶ ὀξὺ πνεῦμα. Δωδεκαετῆς ἔγραψε τοὺς πρώτους στίχους του. Πρώτη διδασκαλίσα αὐτοῦ ὑπῆρξεν ἡ μήτηρ του. Κατὰ τὸ 1819 μετέβη εἰς τὸ Πανεπιστήμιον τῆς Βόννης. Ἄλλ' ἡ νομολογία καὶ αἱ λίαν

σοβαρὰ μελέται τῷ ἀπήρσκειν, δι' ὃ ἐνησχολεῖτο μετὰ ζέσεως εἰς τὴν ἱστορίαν καὶ τὴν φιλολογογίαν.

Κατ' ἀρχὰς οἱ πρώτοι αὐτοῦ στίχοι ἐδημοσιεύθησαν εἰς τὰς ἐφημερίδας ὑπὸ ψευδώνυμον. Μετὰ τινα καιρὸν ἐξέδωκε συλλογὴν ποιήσεων, τὴν *Buch der Lieder*, τοχούσαν εὐνοϊκωτάτης ὑποδοχῆς. Κατὰ τὸ 1825 ἐγένετο διδάκτωρ τὰ νομικά. Κατὰ δὲ τὸ 1827 ἐδημοσίευσεν τοὺς δύο τόμους τῶν *Reisebilder*, ὧν τὸσαῦτα ἦτο ἡ ἐπιτυχία, ὥστε καθ' ἅπασαν τὴν Γερμανίαν περὶ αὐτοῦ μόνον ἐγένετο λόγος. Τὴν 31 Ἀυγούστου 1841 ἐνυμφεύθη μετὰ τῆς Ματθίλδης Μιράτ, ὠραίας κόρης, ἣν περιπαθέστατα ὁ Ἄϊνε ἠγάπα.

Ὁ Ἄϊνε προσεβλήθη ὑπὸ ἀσθενείας τὸ 1844. Ἀσθενῶν ἐποίησε τὸ θαυμάσιον ποίημά του Ἄ τ τ α Τ ρ ὀ λ, τὸ ὁποῖον ἐδημοσίευσεν κατὰ τὸ 1847.

Ἐπὶ ὀκτῶ ἔτη βασανισθεὶς ὑπὸ τῆς ὀδυνηρᾶς ἀσθενείας του, ἀπεβίωσε τὴν πέμπτην πρωϊνὴν ὥραν τῆς 17 Φεβρουαρίου 1856. Ἐνόησε τὸν θάνατόν του καὶ τὸν περιέμενεν ἀταράχως. Ἡ δημοσιευομένη ἐν τῷ παρόντι φύλλῳ τοῦ «Ἀττικῷ Μουσεῖου» εἰκὼν παριστᾷ αὐτὸν ἐν τῇ ἔδρᾳ του καθήμενον, κατὰ τὸ μακρὸν τῆς ἀσθενείας αὐτοῦ διάστημα.

ΝΕΑ ΒΙΒΛΙΑ

Vademegum· ἦτοι ἔλεγχος τῆς κρίσεως τῶν κριτῶν τοῦ παιδαγωγοῦ μου τῆς παιδαγωγικῆς Χ. Παπαδοπούλου καθηγητοῦ τοῦ Πανεπιστημίου καὶ τῆς Ἑλλην. γραμματικῆς Π. Οἰκονόμου διευθυντοῦ τοῦ ἐν Λαρίσση διδασκαλείου ὑπὸ Ἀριστείδου Κ. Σπαθᾶκη καθηγητοῦ. Ἐν Ἀθήναις 1884.

Ὁ γνωστὸς ἄριστος καθηγητῆς κ. Ἀρ. Σπαθᾶκης διὰ τοῦ ἀνωτέρου Βιβλίου ἔλεγχεν ὡς αὐτὸς λέγει τὴν ἀμαθείαν καὶ κακοβουλίαν τῶν κριτῶν τοῦ παιδαγωγοῦ του.

Λογοδοσία τοῦ διοικητικοῦ συμβουλίου τῆς εταιρίας τῶν φίλων τοῦ λαοῦ κατὰ τὴν γενικὴν συνέλευσιν τῶν ἐταίρων συγκροτηθεῖσαν τῇ 5 Φεβρουαρίου 1884 ἐν Ἀθήναις ἔτος 1900.

Ὁ ὑψηλὸς σκοπὸς τῆς εταιρίας ταύτης εἶνε ἄξιος ἐνθέρμου ὑποστηρίξεως παρὰ τῶν φίλων τῆς προόδου τῶν συναισθανομένων τὸ ὑψηλὸν τῆς ἀλληλοβοηθείας καθήκον, ποθοῦντων δὲ κ' ἐπιδικῶν τὴν ἠθικὴν καὶ ὑλικὴν εὐημερίαν τῆς πατρίδος.

Νομίσματα τῶν ἀδελφῶν Μαρτίνου καὶ Βενεδίκτη Β'. Ζαχαριῶν δυναστῶν τῆς Χίου. 1314-1329. ὑπὸ Π. Λάμπρου ἐν Ἀθήναις τύποις ἀδελφῶν Περρῆ 1884.

Ἄλληλογραφία «Ἀττικῷ Μουσεῖου».

Κ. Γ. Παλάζιον παρὰ τοῦ κ. Ν. Μ. ἐλήφθησαν δρχ. 100 : σὰς εὐχαριστοῦμεν. Ν. Γ. Ν. Κέρκυρα. Πρὸς τοὺς 4 νέους συνδρομητὰς ἀπεστάλησαν τὰ ἐκδοθέντα φυλλάδια ὡς καὶ οἱ 2 τόμοι τοῦ ἀ. ἔτους· ἐλήφθησαν δρχ. 70 παρὰ τοῦ κ. Σ. Β. σὰς εὐχαριστοῦμεν θερμῶς. Χ. Π. Φαμαγοῦσταν. Ἡ διατριβὴ σας ἐλήφθη· δημοσιευθήσεται προσεχῶς. Α. Δ. Κων/πολιν. Δι' ἡμερολόγια ἀποτανηθῆτε εἰς τοὺς ἐνταῦθα γνωστοὺς ἐκδότας αὐτῶν.